opusdei.org

El treball en les primeres residències

Amb motiu de la festa de la Mare de Déu del Carme, us oferim un fragment de l'entrevista al successor de sant Josepmaria, Mons. Álvaro del Portillo, sobre Tia Carmen, publicada a Rialp.

16/07/2008

Com es decidí el Fundador a demanar a la seva mare i a la seva germana Carmen que col·laboressin per a aconseguir el

bon funcionament dels primers Centres de l'Obra?

Recordo molt bé que un dia, a finals de 1938, quan el nostre Fundador era a l'hotel Sabadell de Burgos, em proposà com altres cops que l'acompanyés a passejar per la vora del riu *Arlanzón*; mentre caminàvem, em féu una pregunta que mostra l'heroic i absolut despreniment amb què servia Déu. Em preguntà si em semblava oportú demanar a la seva mare i a la seva germana que s'ocupessin de l'administració domèstica dels nostres Centres; és a dir, d'atendre a l'ordre de la casa, la neteja, la cuina, i coses semblants.

Es tractava d'una col·laboració insubstituïble per a la nostra família sobrenatural, i per això li vaig respondre que em semblava una idea estupenda. Fou una resposta inconscient, perquè no vaig pensar que significava impedir a la seva

mare, a la seva germana i al germà petit del nostre Fundador, que tinguessin una casa pròpia: haurien de viure en un racó d'una residència per a estudiants i, a més a més, tractant de passar inadvertits. El nostre Fundador, després d'haver-ho meditat detingudament en la presència de Déu, va demanar a donya Dolores i a Carmen que, malgrat tot, fessin aquest servei al Senyor.

La disponibilitat de la mare i la germana del nostre Fundador fou d'una eficàcia incalculable per a l'Opus Dei. Carmen afrontà sempre amb un gran sentit de responsabilitat el deure que lliurement havia fet propi. Li tocà dirigir l'administració domèstica de molts Centres de l'Obra i suportar les incomoditats i contratemps dels inicis; quan les coses començaven a funcionar bé, Carmen es retirava. Mai no perdé la calma ni es va deixar guiar per

l'agitació, l'atabalament o l'angoixa: no s'enfadava mai; més encara, semblava sempre serena, amb una pau interior i una confiança en Déu que multiplicaven la seva eficàcia. Recordo, per exemple, quan començà a ocupar-se de l'administració de les dues primeres cases de recés de l'Opus Dei: *La Pililla*, a Àvila, i *Molinoviejo*, prop de Segòvia. Una i altra, al principi no teníem llum elèctrica. Carmen, com sempre, no posà cap dificultat per dirigir aquests treballs fins que es disposés de les condicions previstes perquè se'n poguessin ocupar directament les dones de l'Obra.

Cal tenir en compte que Carmen no pertanyé mai a l'Obra: no tenia vocació i, malgrat això, sempre que el Fundador va demanar a la seva germana que ajudés a l'Obra, ella respongué amb generositat.

El 2 d'abril de 1948 el Pare, que ja duia algun temps vivint a Roma, anà a Madrid, i pocs dies després, el 15, també Carmen es traslladà a la Ciutat Eterna. El seu germà li havia demanat que ajudés una mica les noies que realitzaven el servei domèstic i les qui el dirigien. Ella acceptà amb alegria, com sempre que es tractava de sacrificar-se per l'Obra.

Després Carmen tornà a Espanya i, a principis dels anys cinquanta, llogà amb el seu germà Santiago un apartament al carrer *Zurbano* de Madrid. Al final, després de tants anys, tenia casa pròpia i podia dur una vida independent, i segons els seus gustos. Però el descans durà pocs mesos. Abans que hagués acabat la decoració de la casa, el nostre Fundador li preguntà si podia dirigir l'administració domèstica d'una finca que s'havia comprat en *Salto di Fondi*, prop de Terracina.

Carmen acceptà immediatament, i tornà a Roma el juliol de 1952.

Es quedà a *Salto di Fondi* fins a l'estiu de 1953: el temps necessari perquè acabessin les feines de reforma de la casa i les dones de l'Obra poguessin anar-hi a viure. En lloc de tornar a Espanya, Carmen s'establí a Roma amb Santiago en un xalet situat a *Via degli Scipioni*. Allí passà els últims quatre anys de la seva vida. Prengué aquesta decisió pel desig d'estar més disponible, més prompta a fer el que el Senyor li demanés a través del seu germà. En les peticions del nostre Fundador, ella veia realment la Voluntat de Déu.

Amb tot, no mancaren ocasions a Carmen de formar la seva pròpia família. Més encara, es podria haver casat ben bé; de fet, tenia un pretendent, un home amb un títol nobiliari que li havia demanat la mà formalment. El Pare m'explicà la

conversa tingué llavors amb la seva germana. Carmen digué: "Josepmaria, per ara no sento res per ell; però si el tracto arribaré a estimar-lo. Prefereixo quedar-me amb tu i ajudar-te tot el que pugui".

En efecte, el nostre Fundador tingué en la seva germana un ajut extraordinari, sobretot per a la formació en tasques domèstiques d'algunes de les primeres vocacions de dones de l'Opus Dei. La seva ajuda consistí a complir el que li demanava el seu germà de tant en tant, però sense ficar-se mai en les qüestions fundacionals, perquè comprenia que era una missió confiada pel Senyor exclusivament al Fundador.

Si l'abnegació de donya Dolores durà fins a dos anys després de la guerra civil espanyola, Carmen es prodigà durant gairebé vint anys, anant d'una banda a l'altra, on es fes necessària la seva presència.

pdf | document generat automàticament des de https://dev.opusdei.org/ca-es/article/el-treball-en-les-primeres-residencies/ (24/08/2025)